

Arrest

nr. 273 470 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 augustus 2021, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 31 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.08.2021 werd ingediend door:

Naam: [O.]
Voornaam: [C.]
Nationaliteit: Nigeria
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [O.E.G.] [RR ...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. '

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- arbeidsovereenkomsten bij werkgever [A.] dd. 18.10.2021 en 25.10.2021
- 1 storting van onderhoudsbijdrage dd. 3.11.2021 ten bedrage van 100 euro
- verklaringen op eer door de mama van de referentiepersoon en derden
- foto's

Wat betreft de financiële band met zijn Belgische kind werd er 1 geldstorting voorgelegd gericht aan de moeder van de referentiepersoon. Er dient ook opgemerkt te worden dat 1 geldstorting echt wel te weinig is om aan te tonen dat betrokkene een financiële band heeft met zijn kind. Verder legt betrokkene een 4 tal arbeidsovereenkomsten voor. In hoeverre hij over een stabiele tewerkstelling beschikt is niet aangetoond. Het is echter niet duidelijk in hoeverre betrokkene ook in de toekomst deze "alimentatie" verder zal kunnen betalen. Wat betreft de affectieve band, deze is niet aangetoond aan de hand van de voorgelegde foto's. Enkel aan de hand van foto's kan niet worden afgeleid in hoeverre betrokkene zich effectief ontfemt over de opvoeding van zijn kind. Verder werden ook verklaringen op eer voorgelegd. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden gezien deze niet kunnen gecontroleerd worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Er werden nergens verifieerbare bewijzen voorgelegd aangaande deze verklaringen.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontlenen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toege-staan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 7, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Concreet verstrekt hij de volgende toelichting bij zijn middel:

“Er wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist dat verzoeker de vader is van een minder-jarig Belgisch kind, noch dat hij een geldig paspoort heeft voorgelegd.

Omdat verzoeker niet samenwoont met zijn dochter stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een financiële én affectieve band moet aantonen met haar.

Verzoeker betwist niet dat men een minimale band moet aantonen met een kind om er de gezinshereniging mee te kunnen aanvragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe aan de wet door cumulatief het bewijs van affectieve en financiële banden te eisen, en bovendien te stellen dat een geheel van foto's, verklaringen op eer, verschillende betalingsbewijzen enz. een onvoldoende sluitend bewijs zou vormen van de band met het kind. Het feit dat er in de bestreden beslissing vragen gesteld worden bij de stabiele tewerkstelling om de "alimentatie" (sic) in de toekomst te kunnen blijven betalen, duidt er verder op dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook nog een bestaansmiddelenvereiste toevoegt aan de wet.

Verzoeker verwijst o.m. naar de arresten van uw Raad van 29 augustus 2018, nr. 208.378 en van 28 oktober 2020, nr. 243 234. Hierin wordt verwezen naar nationale en internationale rechtspraak waaruit blijkt dat het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het recht op gezinsleven van het kerngezin waarborgt zodra de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft ontwikkeld, zonder bijkomende voorwaarden. Deze waarborg is gebaseerd op de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders.

"Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25). Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60). Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, moet de verwerende partij de

voorwaarde van het "Vergezellen [van de minder-jarige Belg] of zich bij hem voegen" invullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake het voormelde artikel 8." (R.v.V. 28 oktober 2020, nr. 243 234)

Verzoeker heeft ruim voldoende bewijzen voorgelegd van een gezinsleven dat beschermd wordt door het artikel 8 van het E.V.R.M.

Het gaat om tientallen foto's waarop hij met zijn dochter (en/of partner) te zien is, in allerlei huiselijke situaties en bij uitstapjes, meerdere betalingsbewijzen van de onderhoudsbijdrage (waarvan slechts één is vermeld in de beslissing), verklaringen van zijn partner, de crèche, de burens, de huisarts, de kerkgemeenschap en vrienden. Zij bevestigen dat verzoeker zijn rol als vader zeer ernstig neemt en actief opneemt. Allen voegden hun identiteits- en contactgegevens toe zodat hun verklaringen zonder enig probleem gecontroleerd kunnen worden, bv. via een buurtonderzoek door de wijkagent.

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt dat een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. Er moet dus in concreto gekeken worden naar de stukken die verzoeker heeft voorgelegd om te beoordelen of hij een affectieve band heeft met zijn dochter

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om dit onderzoek zorgvuldig te voeren.

De bestreden beslissing heeft het in de eerste plaats over de financiële band tussen verzoeker en zijn dochter. Hoewel verzoeker voor drie opeenvolgende maanden een storting van 100 EUR heeft uitgevoerd en het bewijs daarvan heeft doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken (die ze ook heeft ontvangen, zie de ontvangstbevestigingen), houdt die laatste slechts met één ervan rekening door die "echt te weinig" te noemen. Een volgende opmerking betreft de stabiliteit van de tewerkstelling, die zoals boven vermeld niet eens aangetoond hoeft te worden.

In een tweede onderdeel van de bestreden beslissing gaat het over de affectieve band tussen verzoeker en zijn dochter. De Dienst Vreemdelingenzaken betwist in algemene bewoordingen dat deze aange-toond kan worden door middel van foto's - want enkel aan de hand daarvan zou men niet kunnen vaststellen in hoeverre betrokkene zich effectief ontfermt over de opvoeding van zijn kind - en van verklaringen op eer - want die zouden niet gecontroleerd kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

Verzoeker benadrukt dat hij niet een of een handvol, maar zeer veel foto's heeft overgemaakt, waarop hij met zijn dochter te zien is in vele verschillende situaties: thuis, bij het eten, in de zetel, bij het fietsen, tijdens een spelletje of het tandenpoetsen, op weg naar de crèche of naar school, bij de dokter, in de winkel, bij uitstapjes naar het park of de kermis, op het openbaar vervoer, bij de kapper,...

De verklaring van zijn partner, de moeder van zijn dochter, is zeer gedetailleerd over welke taken hij allemaal mee opneemt, en zij maakt ook duidelijk waarom ze op dit moment niet als gezin samenwonen: "Ik ben [F.O.] en schrijf deze brief voor mijn man, [C.O.]

[C.], ons dochtertje [E.G.] en ik wonen niet samen. Ik woon samen met [E.G.] en mijn zoontje uit een vorige relatie, in een huis met maar één slaapkamer. Het is daarom heel moeilijk voor [C.] om bij ons in te trekken. Ik heb lang geleden al een aanvraag ingediend bij Woonhaven om een grotere woning te kunnen krijgen, maar ik wacht nog steeds op een antwoord.

Hoewel mijn man niet officieel bij ons inwoont, komt hij dagelijks bij ons over de vloer. Met ons vieren vormen we een hecht gezin. [C.] is helemaal in de wolven als hij [E.G.] ziet, en wil dan ook zo veel mogelijk tijd met haar doorbrengen. Hij is een erg lieve papa, die alles voor zijn dochtertje over heeft. Hij zou zelfs zijn laatste cent aan haar uitgeven. Met het geld dat hij af en toe als gift van de kerk krijgt, koopt hij kleine cadeautjes voor [E.G.], zoals speelgoed, schoentjes, enzovoort. Mijn man is sinds hij zijn verblijfsaanvraag heeft kunnen indienen ook intensief op zoek naar werk, omdat hij niets liever wil dan voor zijn dochter te zorgen.

[C.] is een zorgzame papa, die heel nauw betrokken is bij de opvoeding van [E.G.]. Hij brengt haar naar en haalt haar op van de crèche en neemt haar mee naar het park om te gaan spelen. Als ik een afspraak heb is hij degene die voor haar komt zorgen. We gaan samen met haar naar de dokter als ze ziek is. Binnenkort zal [C.] ons dochtertje ook naar school brengen. We vinden dit allebei heel spannend en kijken uit naar dit nieuwe avontuur voor [E.G.]. [C.] en ik zijn zo trots op haar!

Ook in het huishouden kan ik altijd rekenen op de hulp van [C.]. Hij vervangt zelfs de luiers van [E.G.]! De taken zijn dus goed verdeeld. Ondanks het feit dat we niet samenwonen, doen we praktisch alles samen en is [C.] voortdurend bij ons. Ik vind dat natuurlijk heel fijn. Hopelijk kunnen we snel officieel gaan samenwonen, zodat ons gezinnetje écht helemaal compleet is.

Ik ben super dankbaar voor een man als [C.], die zijn rol als papa met glans vervult.

Wanneer ik [C.] en [E.G.] samen zie spelen, loopt mijn hart over. Ik hou zo veel van hen allebei. [C.] is een geweldige papa die het verdient om bij zijn dochtertje te zijn. [E.G.] is zijn meest dierbare bezit, en hij zou haar voor geen geld op de wereld willen missen. Ik ben er ook zeker van dat [E.G.] niet meer zonder haar papa kan. De twee zijn echt onafscheidelijk!

Ik zou u dan ook vanuit de grond van mijn hart willen vragen om een positieve beslissing te nemen."

De buren, huisarts, crèche, vrienden, kerkgemeenschap,... bevestigen deze informatie in hun verklaringen. Zoals gezegd voegden zij hun identiteits- en contactgegevens toe zodat hun verklaringen ook gecontroleerd kunnen worden.

Verzoeker verwondert zich dan ook ten eerste over de opmerking van de Dienst Vreemdelingenzaken als zou verzoeker onvoldoende toelichting hebben gegeven "over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaatsvinden".

Dit is duidelijk een passe-partout die geenszins op de situatie van verzoeker en zijn dochtertje van toepassing is.

Het is kennelijk onredelijk om uit het geheel van de door hem voorgelegde stukken géén affectieve band tussen verzoeker en het kind af te willen leiden.

Het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken voorwaarden toevoegt aan de wet en weigert het artikel toe te passen op verzoeker, hoewel hij duidelijk aan de wettelijke voorwaarden voldoet en dit ook aangetoond heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing in het dossier van verzoeker niet zorgvuldig heeft voorbereid en zich niet heeft gesteund op alle feiten en dienstige stukken in het dossier. Met sommige van de door verzoeker verstuurd documenten werd wel en met andere geen rekening gehouden, hoewel ze alle ontvangen werden.

Doordat de feiten in de bestreden beslissing niet correct beoordeeld werden, zijn ook de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn dochtertje en de rechten van het kind worden geschonden doordat verzoekers aanvraag op een dergelijke manier - die alleszins niet als welwillend noch menselijk kan bestempeld worden - is behandeld.

Het is uiteraard in het belang van het Belgische kind [E.G.] dat aan verzoeker de gezinshereniging wordt toegekend, opdat hij mee voor zijn jonge dochter kan blijven zorgen. [E.G.] is op dit moment nog niet eens vier jaar oud en verzoeker maakt een belangrijk deel uit van haar leven.

De onzekere situatie waar verzoeker nu in wordt geplaatst zorgt voor stress en angst voor de gehele familie. Verzoekers precare verblijf bemoeilijkt een normaal leven sterk, zeker en voornamelijk qua tewerkstelling. Dit zijn geen positieve noch gezonde omstandigheden om een jong kind in groot te brengen. Het is in haar belang dat er spoedig zekerheid is over de toekomst van het gezin."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker vroeg de gezinshereniging als ouder van een minderjarig Belgisch kind en dit op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

In deze wetsbepaling kunnen geen andere voorwaarden worden gelezen dan het neerleggen van een bewijs van identiteit en van ouderschap van een Belgisch minderjarig kind en van het vervoegen of vergezellen van dit kind.

2.5. Uit de relevante parlementaire werken blijkt dat de wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet specifiek gevraagd heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna:

HvJ), met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toe-passing van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) (*Parl. St. Kamer* 2010-2011, nr. 53-443/17, 18 en 20). In de zaak Zambrano (HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09) oordeelde het HvJ dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof legt in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 ook de link met de voormelde rechtspraak van het HvJ, door te stellen als volgt: *“Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56).”* (overweging B.59.6). Zoals het Grondwettelijk Hof verder in zijn arrest van dezelfde datum met nr. 123/2013 stelt, wordt beoogd *“het recht op gezinsleven van het kerngezin”* te waarborgen (overweging B.7.2.).

Ook de Raad van State heeft reeds geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat dit wetsartikel conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

2.6. Verweerder stelt in de bestreden beslissing allereerst vast dat verzoeker niet samenwoont met zijn kind, om vervolgens de door hem aangebrachte stukken om de affectieve en financiële band met zijn kind aan te tonen te beoordelen. Verweerder is van mening dat op basis van één geldstorting en een tewerkstelling waarvan volgens hem het stabiele karakter niet blijkt, geen duidelijke financiële band met het kind blijkt. Hij stelt vervolgens vast dat een affectieve band met het kind eveneens onvoldoende is bewezen, nu de voorgelegde foto's niet aantonen dat verzoeker zich effectief ontfermt over de opvoeding van zijn kind en de aangebrachte verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd. Verweerder besluit als volgt: *“Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.”*

2.7. Uit wat voorafgaat, in het bijzonder de voormelde conclusie, volgt dat de vaststelling van het ontbreken van een voldoende bewijs van een affectieve band van verzoeker met zijn Belgisch kind het doorslag-gevend motief is op basis waarvan hem het verblijfsrecht werd geweigerd. Het motief inzake het ontbreken van een financiële band komt naar voor als een bijkomend motief, maar niet als een motief dat op zichzelf reeds moet worden geacht de bestreden beslissing te kunnen dragen.

2.8. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij nauwe banden heeft met zijn kind en verwijst in dit verband naar de stukken die hij heeft gevoegd bij zijn verblijfsaanvraag. Hij wijst erop tientallen foto's van hem met zijn dochter te hebben voorgelegd – in allerlei huiselijke situaties en bij uitstapjes –, meerdere betalingsbewijzen van de onderhoudsbijdrage waarvan er volgens hem onterecht slechts één wordt vermeld in de bestreden beslissing en verschillende verklaringen die bevestigen dat hij zijn rol als vader zeer ernstig en actief opneemt. Hij merkt op dat deze personen hun identiteits- en contactgegevens hebben gevoegd, zodat hun verklaringen wel degelijk konden worden gecontroleerd bijvoorbeeld via een buurtonderzoek door de wijkagent.

2.9. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker verschillende verklaringen op eer heeft voorgelegd. Een eerste verklaring is afkomstig van de moeder van het kind, die uitlegt dat de reden dat zij niet officieel samenwoont met *“[haar] man”* erin bestaat dat zij met haar twee minderjarige kinderen in een huis met slechts één slaapkamer woont. Zij verklaart dat verzoeker evenwel dagelijks over de vloer komt en zij samen een gezin vormen. Zij verklaart dat verzoeker een zorgzame papa is die heel nauw is betrokken bij de opvoeding van hun gezamenlijke kind. Zij wijst op de verschillende zorgtaken die verzoeker op zich zou nemen. Verder lagen nog vier getuigenverklaringen voor. Twee ervan zijn afkomstig van kennissen en een derde is afkomstig van de *‘pastor’* van verzoekers geloofsgemeenschap. Hierin

wordt verklaard dat verzoeker dagelijks/regelmatig mee zorgt voor zijn kind en hij betrokken is bij zijn gezin. Een vierde verklaring is afkomstig van de huisarts, die verklaart dat verzoeker de vader is van een van de kinderen van zijn partner, dat hij samenwoont met zijn partner en dat zij samen dagelijks zorgen voor de kinderen. Verder legde verzoeker meerdere foto's voor. Zoals verzoeker aangeeft, zijn deze foto's duidelijk op verschillende tijdstippen en bij verschillende gelegenheden en activiteiten genomen. Zo kan hieruit blijken dat verzoeker pampers ververste van zijn kind, dat hij haar waste en drinken gaf en dat hij allerlei activiteiten met haar deed, zoals spelen en gaan winkelen.

Verweerder heeft gesteld geen bewijswaarde te willen toekennen aan de schriftelijke verklaringen die door verzoeker werden aangebracht aangezien de inhoud van deze verklaringen niet kan worden geverifieerd. Er dient evenwel te worden aangegeven dat het loutere feit dat verschillende personen in de omgeving van verzoeker verklaringen hebben afgelegd die duidelijk zijn bedoeld om te worden gebruikt ter staving van zijn verblijfsrechtelijke aanspraken niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken geen enkele bewijswaarde hebben. Er blijkt immers niet dat de inhoud van deze verklaringen – waarin wordt uiteengezet dat verzoeker dagelijks mee zorg draagt voor zijn kind – geen correcte weergave is van de werkelijkheid. Dit te meer omdat deze verklaringen niet los kunnen worden gezien van de foto's die door verzoeker werden aangebracht en waaruit blijkt dat hij effectief tijd doorbrengt met zijn kind, mee zorg draagt voor zijn kind en allerlei activiteiten met haar doet. In dit verband wenst de Raad ook nog op te merken dat de verklaringen die een huisarts vanuit zijn functie doet wel degelijk ook een zekere bewijswaarde moet worden toegedicht, waar deze een professionele eerder dan een persoonlijke band heeft met zijn patiënten en dit zijn verklaringen een meer objectief karakter geeft. Verweerder kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de correctheid van de afgelegde verklaringen niet kan worden geverifieerd. Verzoeker en zijn partner kunnen immers afzonderlijk worden ondervraagd omtrent de activiteiten die verzoeker met zijn dochter onderneemt en hun verklaringen kunnen met elkaar worden vergeleken. Verweerder kan, indien hij meent dat er aanwijzingen zijn dat valse verklaringen werden afgelegd, tevens een buurtonderzoek laten doorvoeren om na te gaan of verzoeker effectief dagelijks, of toch minstens zeer regelmatig, langskomt bij zijn dochter en hij kan nadere inlichtingen inwinnen bij een derde persoon die stelde getuige te zijn van de veelvuldige contacten tussen verzoeker en zijn dochter. Verder stelt de Raad nog vast dat – in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt – de voorgelegde foto's er wel degelijk van getuigen dat verzoeker mee is betrokken bij de opvoeding van zijn kind.

Het administratief dossier bevat overigens nog een mail van 3 januari 2022 waarbij in bijlage 'foto's eindejaar' zouden moeten zitten, die evenwel niet zitten vervat in het administratief dossier. Hieruit kan evenwel blijken dat er wel degelijk ook nog meerdere foto's waren overgemaakt die de affectieve band tussen verzoeker en zijn dochter enkel maar kunnen bevestigen. Het is onduidelijk of verweerder deze foto's mee in rekening heeft gebracht, nu deze niet zitten vervat in het administratief dossier.

In zoverre verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing onterecht slechts melding is gemaakt van één geldstorting van hem voor zijn kind, moet de Raad verder vaststellen dat verzoeker minstens op 17 januari 2022 ook nog een geldstorting deed voor zijn kind. Hiermee blijkt inderdaad geen rekening te zijn gehouden.

De Raad stelt dan ook vast dat het niet vaststaat dat verweerder alle ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde stukken in zijn beoordeling heeft betrokken en dat daarnaast verweerder de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet correct heeft beoordeeld en op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

2.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.11. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS